

Dvě zárodečné buňky

Michal Cáb 21.4.08

Dvě zárodečné buňky, neschopné samostatného života. Jedna patřila ženě, druhá patřila muži. Teprve až se jádra těchto buněk spojí, vzniká nový tvor schopný samostatného života. Žít bude od této chvíle až do své smrti. Ač to tak nevypadá, již od této chvíle je bezezbytku určeno, jaký tvor to bude, jaké bude mít oči, jakou bude mít povahu, bude-li to muž nebo žena, bude-li . . . , všechno je v této chvíli uloženo v genech tohoto nového tvora. Jaký bude jeho život, jak dlouho bude žít, to již ovšem nezáleží jenom na něm. Zejména ranná část jeho života, přibližně až do dospělosti, záleží na jeho okolí. Záleží na lidech kolem něho jaký mu připraví život a někdy také jak dlouho ho nechají žít.

Je smutné, že naše zákony a také naše povědomí, tohoto jedince v první části jeho života nepovažují za živého tvora a *ukončení* jeho života nepovažují za smrt. Dokonce dávají jakési falešné právo ženě rozhodnout o „svém“ životě a tento nový život, který již není její, může svobodně a bez trestu ukončit. Ale není to její život! Tak není její, že v ní počatý život může donosit i jiná žena.

Je to vzácný dar ženě, podílet se svým tělem na vzniku nového života! Ale to je vše. Nový život již patří sám sobě od toho nejprvnějšího okamžiku. Nesuďme ale ženu, a ani muže, kteří v tísní nebo neznalosti krok ke zmaření nového života udělali. Snažme se, aby kolem nového života nebyly účelově zkreslené informace, aby toto účelové zkreslení nepodporoval zákon, aby si dospělý muž a žena byli vědomi, že zde nejsou jen sami pro sebe, ale že jejich úkolem je také pokračování života. Jinak vymřeme!